

Streszczenie rozprawy doktorskiej

pt. „Międzynarodowa współpraca w przeciwdziałaniu i zwalczaniu cyberprzestępczości z perspektywy Polski”

Dynamiczny rozwój technologiczny spowodował szereg zmian w codziennym życiu całego niemal świata. W szczególności nasza współczesna aktywność coraz częściej powiązana jest z cyberprzestrzenią. Powoduje to nie tylko pozytywne skutki, ale również i nieuchronne następstwa negatywne. Eksploatowaniem cyberprzestrzeni zainteresowane są również osoby zajmujące się popełnianiem czynów zabronionych. Wykorzystanie przez przestępców sieci i narzędzi teleinformatycznych sprawia wiele trudności organom powołanym do przeciwdziałania i zwalczania tak działającej przestępczości. Problem ten dotyczy większości państw globalnego świata. Cyberprzestępczość – przez niebezpieczeństwa, jakie generuje oraz zaburzenia ładu, jakie przynosi – zagraża w zasadzie wszystkim podmiotom prawa (międzynarodowego i krajowego). Transgraniczny charakter cyberprzestrzeni powoduje, że działania zmierzające do skuteczniejszego zapobiegania, ścigania i karania sprawców przestępstw popełnianych przy wykorzystaniu technologii informatycznych muszą być podejmowane na szczeblu międzynarodowym. Istotnym elementem tych działań jest wzmacnianie ram prawnych stanowiących podstawę współpracy w zakresie zwalczania cyberprzestępczości. Polska była i nadal pozostaje aktywnym uczestnikiem tego procesu na arenie międzynarodowej, z czym związane było podjęcie zobowiązań politycznych oraz prawnych.

Argumentem przemawiającym za podjęciem tematu międzynarodowej współpracy w przeciwdziałaniu i zwalczaniu cyberprzestępczości z perspektywy Polski jest fakt, iż ten szczególny rodzaj przestępczości jest istotnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa nie tylko jednostek, ale nawet całych struktur państwowych. Ponadto przesłanką pozytywną był tu również deficyt opracowań monograficznych poświęconych wprost analizie tytułowego zagadnienia (choć szereg opracowań i prac odnoszących się w mniejszym i większym stopniu do powyższej problematyki autor zidentyfikował, w odpowiednim stopniu wykorzystał i stosownie udokumentował).

Poddany analizie problem autor rozłożył na sześć rozdziałów. W rozdziale pierwszym zaprezentowano genezę i ewolucję systemów teleinformatycznych oraz cyberprzestrzeni. W dalszej kolejności poddano analizie siatkę pojęciową związaną z cyberprzestrzenią, cyberzagrożeniami oraz cyberprzestępczością. Wobec podjętego tematu autor przedstawił również klasyfikację cyberprzestępczości wypracowaną we współczesnej doktrynie prawa międzynarodowego i krajowego. Dalej (w rozdziale drugim) przeanalizował akty prawne będące podstawą współpracy na szczeblu międzynarodowym w obszarze zapobiegania i zwalczania cyberprzestępczości. Z kolei w rozdziale trzecim rozważył implementację wypracowanych rozwiązań do prawa krajowego, na przykładzie Polski. Autor zwrócił uwagę na regulacje, które są podstawą prewencji i zwalczania przestępstw popełnianych w cyberprzestrzeni oraz za jej pomocą. Szczególna uwaga poświęcona została perspektywom rozwoju właściwych przedmiotowo unormowań międzynarodowych i polskich. Następnie w rozdziale czwartym i piątym dysertacji została przeprowadzona analiza (odpowiednio) podmiotów międzynarodowych i krajowych (polskich) zajmujących się przeciwdziałaniem i zwalczaniem cyberprzestępczości oraz wykorzystywanych przez te podmioty procedur. Ostatni rozdział zawiera prezentację i omówienie uzyskanych danych statystycznych na temat międzynarodowego przeciwdziałania i zwalczania cyberprzestępczości (zarówno na szczeblu międzynarodowym jak i krajowym). Końcowo autor zawarł wnioski wywiedzione z całej pracy.

7.12.20r. Marcin Olszowski